

for, at Arbejdsformidlingen styrker indsatsen over for virksomhederne i form af en mere målrettet virksomhedskontakt og udvikling af bedre servicetilbud over for virksomhederne.

Der forventes en massiv stigning i antallet af tilbud, som Arbejdsformidlingen skal tilvejebringe i indsatsen samtidig med, at der skal gøres en ekstra indsats for at målrette tilbuddene til de ledige i overensstemmelse med arbejdsmarkedets behov og de lediges ønsker og forudsætninger. Der er derfor behov for en udbygning af såvel Arbejdsformidlingens overvågning af udviklingen på arbejdsmarkedet som analyser af de lediges kvalifikationer.

Arbejdsformidlingens indsats på dette område må derfor stort set forventes fordoblet, og det vil således være nødvendigt, at der tilføres Arbejdsformidlingen øgede ressourcer i de kommende år.

For at sikre, at Arbejdsformidlingen på fornuftig vis kan tilrettelægge og varetage de opgaver, der følger af arbejdsmarkedsreformen, er det nødvendigt, at bevillingsniveauet videreføres i de kommende år, således at man undgår de seneste 10 års meget skiftende bevillinger til AF-systemet.

Decentraliseringen af beslutningskompetencen til arbejdsmarkedsrådene, de nye styringsinstrumenter og sammenlægningen af en række eksisterende råd og nævn forventes ikke i sig selv at få økonomiske konsekvenser i forhold til i dag.

Den hidtidige praksis, hvorefter amtskommunerne refunderer 25 pct. af Arbejdsformidlingens samlede ressourcer fortsætter uændret.

Endvidere vil der skulle afsættes midler til en evaluering af arbejdsmarkedsreformen, samt midler til en styrkelse af Rådet for Uddannelses- og Erhvervsvejledning med henblik på at styrke Rådets muligheder for at bidrage til den forstærkede vejledningsindsats og udviklingen heraf.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1-2

Lovens hovedformål er at bidrage til at sikre et velfungerende arbejdsmarked. Derfor opstilles i loven regler om tilbud af forskellig karakter til alle interessenter på arbejdsmarkedet - nemlig både til beskæftigede og ledige samt arbejdsgivere.

Til § 3

Ved disse bestemmelser uddybes lovens område. Medmindre andet fremgår af lovens bestemmelser forstås ved beskæftigede og ledige samt arbejdssøgende både dagpengeberettigede ledige, og ledige

som enten ikke er forsikrede eller er forsikret men ikke berettiget til dagpenge.

Lovens bestemmelser om særlige rettigheder og pligter berører kun dagpengeberettigede ledige, mens rettigheder og pligter for kontanthjælpsmodtagere er fastsat i lov om social bistand.

Begrebet arbejdsgivere skal opfattes bredt, idet såvel offentlige som private arbejdsgivere er omfattet af loven.

Loven indeholder tillige bestemmelser om de ansvarlige for beskæftigelsesindsatsen, herunder regler om Arbejdsformidlingens og arbejdsløshedskasserens rolle ved tilvejebringelse og gennemførelse af indsatsen samt udbetaling af ydelser til de dagpengeberettigede ledige.

Til §§ 4-8

Som noget nyt er den ordinære formidling bygget ind i lovgivningen om den arbejdsmarkedspolitiske indsats. Den ordinære formidling har hidtil været lovfæstet i Lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. kapitel 1-2.

Der sigtes ikke mod indholdsmæssige ændringer i forhold til den nugældende retstilstand.

Det er således også fastholdt, at Arbejdsformidlingen kan tilbyde særlige formidlingsaktiviteter med henblik på at bidrage til at fremme beskæftigelsen og balancen på arbejdsmarkedet. Arbejdsministeren kan således bestemme, at der kan ydes tilskud til dækning af udgifter til virksomheders informationsmøder og tilskud til udgifter i forbindelse med job-søgning m.v.

Kommunerne bevarer den hidtidige adgang til at formidle arbejde, jf. bemærkningerne til § 38, ligesom kontanthjælpsmodtagere også bevarer muligheden for at få formidlet arbejde af Arbejdsformidlingen.

Til § 9

Der sigtes generelt mod en styrket vejledningsindsats, som kan gøre såvel ledige som beskæftigede bekendt med deres uddannelses- og beskæftigelsesmuligheder på arbejdsmarkedet. Baggrunden for den forstærkede vejledningsindsats skal søges i en række undersøgelser, herunder undersøgelser iværksat af Arbejdsministeriet i forbindelse med evalueringen af arbejdstilbudsordningen efter lovrevisionen i 1988, som har afdækket et behov for en sådan indsats.

Vejledningsindsatsen skal have indholdsmæssig stor bredde, og vil kunne omfatte såvel samtaler som kortere og længere vejledningsforløb. Samtalerne bør så vidt muligt være individuelle samtaleforløb,